
Työturvallisuustoiminnan alkutaival Muovitehtailla

Olavi Halminen

Työturvallisuustoiminnan alkutaival Muovitehtailla

Sisällysluettelo

Alkusanat	2
Työturvallisuustoimikunnan perustaminen	3
Suojaimet ja turvallisuuskilvet	8
Turvallisuuskoulutus	10
Työturvallisuuden parantamiseen tähtäävä toiminta	13
Kampanjat ja teemapäivät	15
Työtapaturmat	17
Yhteenveto	17

Alkusanat

Kemianteollisuudessa turvallisuuden merkitys ihmisten, laitteiden ja ympäristön kannalta on aina ollut tärkeä. Sen ovat Suomessa ymmärtäneet kaikki henkilöstöryhmät. Muovitehtailla heti alusta lähtien eri intressiryhmät olivat kehittämässä laitosten turvallisuutta. Kun lähdettiin nollasta luomaan toimintaa, vaati se kovaa työtä kaikilta, mutta siksi se olikin antoisaa.

Tämä kirjanen antaa käsityksen niistä tehtävistä, jotka alkuaikoina veivät turvallisuutta eteenpäin. Hyvälle perustalle on helppo rakentaa tulevaisuutta.

Porvoossa 22.11.1991

Reijo Mokka

Työturvallisuustoimikunnan perustaminen

Kevät 1971 oli aurinkoinen ja lämmin. Tulevaa tehdasaluetta rikkoi-
vat vielä putkisto-ojat ja perustustyöt, ja alueella myllersivät urakoit-
sijoiden työkoneet ja kuorma-autot. Korjaamorakennus oli juuri val-
mistunut; osa konttorihenkilökunnasta työskenteli parakissa ja osa
jalostamon tiloissa.

Pekeman konttori oli Helsingissä Teollisuuskadun varrella. Pääosa
johdon henkilöistä ja insinöörικunnasta oli aloittanut ja teknikko-
kuntaa koulutettiin. Työntekijöistä suurin osa oli korjaamon ja varas-
ton väkeä. Turvallisuustarkastaja oli juuri päättänyt Työterveys-
laitoksen työsuojelupääällikkökurssin. Työturvallisuus oli valtakunnal-
lisella tasollakin voimakkaassa nousussa.

Näissä edellä kuvatuissa olosuhteissa alkoi työturvallisuustyö Peke-
malla. Alkuhetki oli toukokuun 26. päivä vuonna 1971, jolloin kirjoj-
tettiin Pekema Oy:n tiedote nro 5 allekirjoittajana teknillinen johtaja
DI Eero Heikinheimo. Tiedotteessa luetellaan turvallisuus-
toimikuntaan valitut jäsenet:

Tehtaan johtoa edustivat:

Reijo Mokka
Olavi Halminen
Pertti Silanterä (varalle)

VCM-laitoksen käyttöpääll.
Turvallisuustarkastaja
PVC-laitoksen käyttöpääll.

Työnjohtoa edusti:

Aarno Pekonen

Teknikko Korjaamolta

Käyttöä edusti:

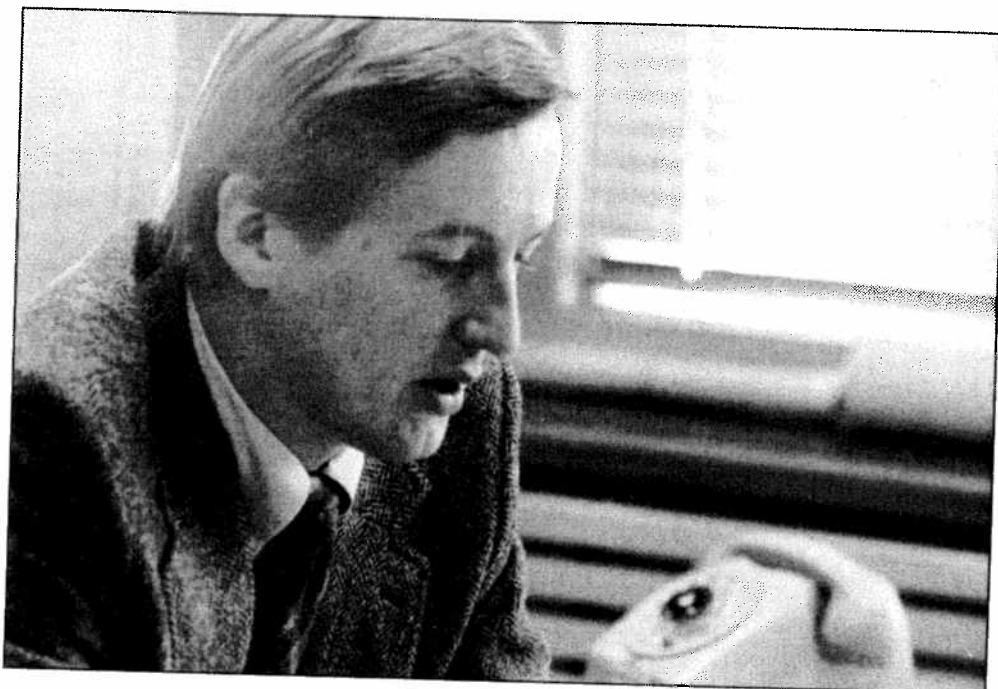
Eero Helistö

Käyttöpäällikön apulainen
LDPE-osastolta

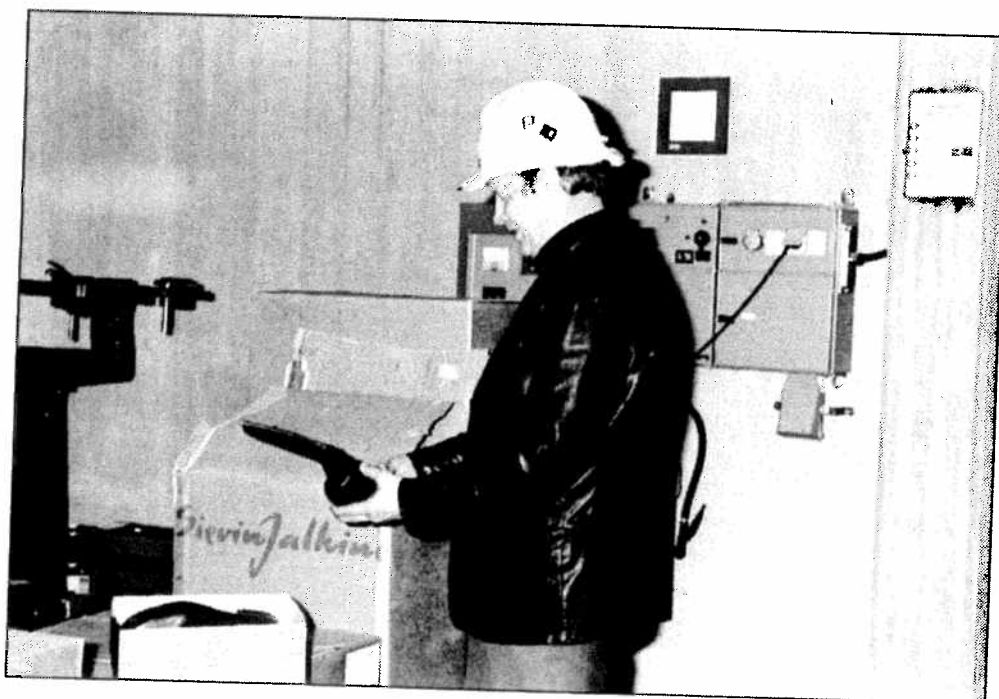
Työntekijöitä edustivat:

Toivo Ruti
Tapio Saarikko
Jorma Jeskanen
Reino Matilainen

Koneasentaja Korjaamolta
Koneistaja Korjaamolta
Sähköasentaja Sähkökorj.
Varastomies Varastolta

Työsuojelupäällikkö Reijo Mokka

Työsuojelutarkastaja Olavi Halminen tutkii Sievin kenkätehtaalta tullutta turvasaapaslähetystä.

Tiedotteessa veloitettiin turvallisuustarkastaja Halminen kutsumaan toimikunta kokoon kesäkuun alussa. Perustavassa kokouksessa, joka pidettiin parakin luokassa korjaamon takana, Reijo Mokka valittiin puheenjohtajaksi ja Olavi Halminen sihteeriksi. Kokouksen ensimmäisiä asioita oli toimikunnan työohjeiden laatiminen ja sihteerin tehtäväksi annettiin ohjelmaluonnoksen tekeminen. Työohjeet hyväksyttiin seuraavassa kokouksessa elokuussa samana vuonna. Myös työmatkaliikennettä ja henkilöautojen paikoitusta käsiteltiin jo kesän alkaessa. Alueelle johti vain yksi tie, joka ruuhkaannutti liikenteen varsinkin aamun aikaisina tunteina Porvoon vanhantien risteyksessä. Ns. Anttilan suora levitettiin kesällä 1971 3-kaistaiseksi ja siihen saatiin myös katuvalaistus.

Työturvallisuustoiminta perustui turvallisuustyöstä työpaikoilla laadittuun sopimukseen (v. 1969), jonka allekirjoittajina olivat työmarkkinaosapuolet STK, STTK ja SAK. Tämän lisäksi vakuutusyhtiöt vaikuttivat osaltaan turvallisuustoiminnan suunnitteluun ja ennen kaikkea koulutukseen. Myös ammattiyhdistykset painostivat voimakkaasti sopimuksen toteuttamista. Pekemalla asenteet turvallisuuteen olivat alusta pitäen varsin myönteiset, sillä tiedettiin tehtaan suuret riskitekijät: korkea paine prosesseissa, syttymisherkyys ja aineiden myrkyllisyys. Kaikessa toiminnassa pyrittiin ennakoimaan vaaratekijät ja koulutuksella luotiinkin perusta turvalliseen työskentelyyn. Piti astua uuteen aikakauteen ja luoda uudella tavalla ajatteleva henkilökunta, joka omaksuu turvallisuuden osaksi tuotannollista toimintaa.

Turvallisuustoimintaa johti teknillinen osasto, jonka alaisuuteen kuului tehdaspalvelu. Tehdaspalvelun alaisuuteen puolestaan tuli tehdaspalokunta, jossa olivat päätoimisina palopäällikkö (Anssi Tuomikoski) ja kaksi palomiestä. Korjaamon miehistä muodostettiin sammutusryhmä. Hallinnollisen osaston ja työvoimapäällikön (Valle Puhakainen) alaisuudessa olivat työterveystoiminta ja koulutus. Turvallisuustarkastaja osallistui myös katastrofi- ja suojelusuunnitelmien valmisteluun. Turvallisuustoimintaan saatiin alussa varsin hyvin rahaa.

Turvallisuustoimintaan vaikuttivat paljon ulkomailta lähinnä Ranskasta ja Belgiasta saadut opit. USI-Europa -tehtaat omisti yhdysvaltalainen yritys, jota kautta saatiin myös amerikkalaisia vaikutteita. Kotimaisista kumppaneista Pekeman rakennuttaja Neste Oy oli suurin vaikuttaja.

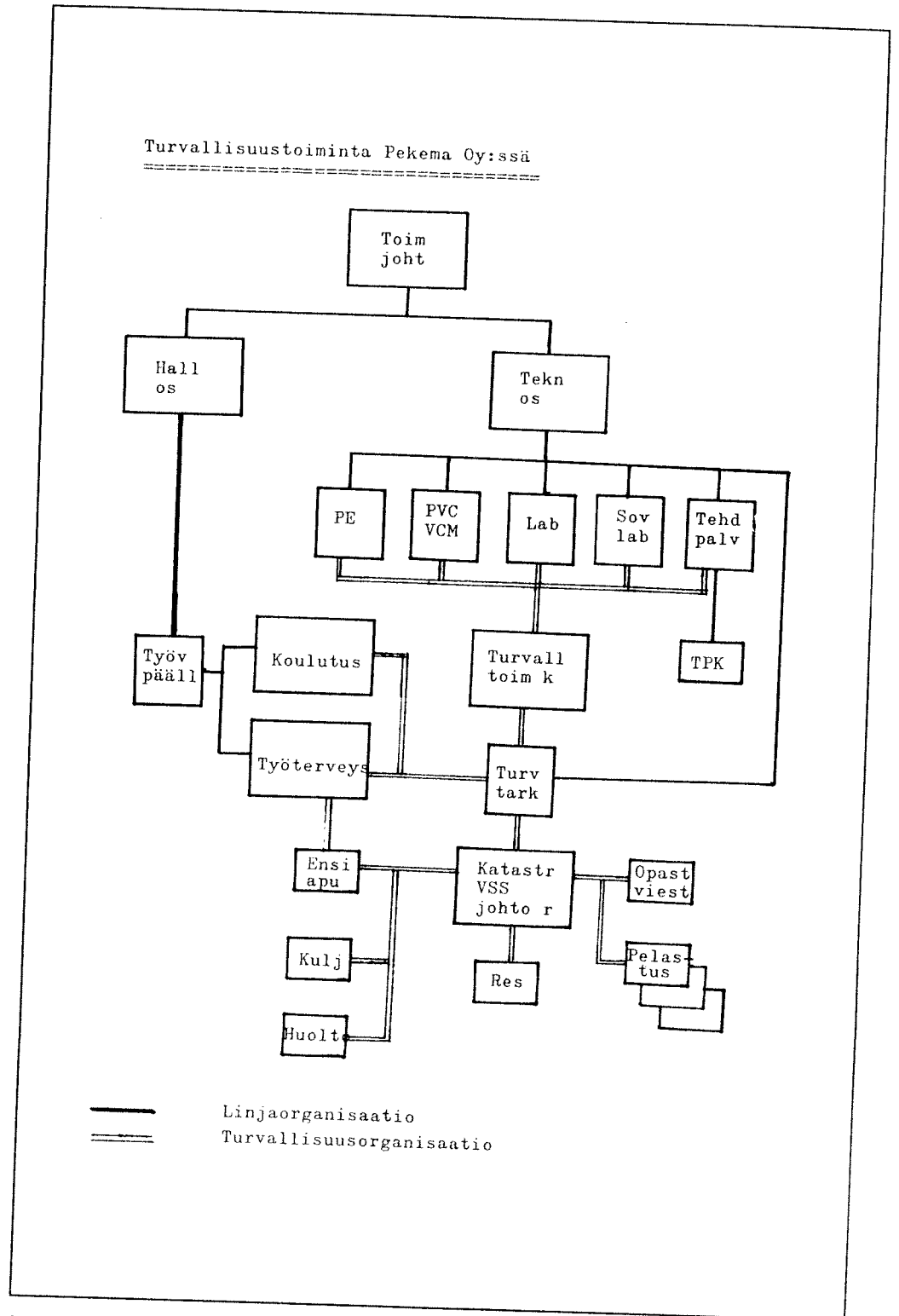
Kymi-Kymmene, Kemiran Oulun tehtaat ja Enso-Gutzeit olivat yrityksiä, joiden kanssa oltiin useimmin yhteydessä ja vaihdettiin kokemuksia. Tämä johtui paljolti siitä, että lähinnä insinööri- ja teknikokuntaa oli niistä lähtöisin. Turvallisuuskursseilla solmittiin monia tuttavuuksia, joiden kanssa sitten vaihdettiin tietoja ja ajatuksia. Viranomaisiin pyrittiin luomaan myös luottamukselliset suhteet. Varsinkin uuden työsuojelulainsäädännön jälkeen, kun oli perustettu työsuojelupiirit, yhteydet olivat tiiviit.

Turvallisuustoiminta osastoilla alkoi hakea muotoaan jo varsin varhain. Ennenkuin edes tehdasosastot käynnistivät tuotannon, perustettiin niihin osastotoimikunnat. Ensimmäinen osastotoimikunta tuli PVC:lle keväällä 1972, toinen VCM:lle ja kolmas LDPE:lle kertovat vanhat asiakirjat, joista vanhimmat on ehditty jo hävittää.

Keskustoimikunnassa oli heti alusta alkaen selvää, että turvallisuustyötä pitää tehdä siellä, missä ongelmatkin ovat eli osastoilla. Turvallisuusasiamiehet valittiin niin laboratorioihin, korjaamolle, tuotevarastolle kuin käyttöhyödykeosastollekin. Vähin erin kullekin osastolle perustettiin osastotoimikunnat.

Tuotanto-osastojen toimikunnat olivat aluksi suurimmat. VCM:n toimikunnassa oli 1+2+4 omaa edustajaa, TP:n edustajia 1+1 sekä laboratorion edustajia 1. Ajatuksena oli, että vielä rakennusvaiheen aikana eri toimintaan vaikuttavien osastojen edustajia tarvitaan asiantuntijoina. Joskus 1974-1975, jolloin tuotantotoiminta oli jo vakiintunut, ryhdyttiin pienentämään osastotoimikuntia 1+1+2:een ja vieraiden osastojen edustajat jätettiin pois. Tehtaan työsuojelutoimikunta säilyi entisen kokoisena, mutta sen toiminta keskitettiin puhtaasti työsuojelukysymyksiin.

Koko alkuajan jatkunut tiivis yhteistyö työterveyshenkilöstön kanssa jatkui. Työterveysasema aloitti toimintansa Pekemalla samana vuonna. Oma lääkäri ja terveyssisar olivat vielä tuohon aikaan harvinaisuuksia suurimmassa osassa Suomen teollisuutta, joten tässäkin suhteessa olimme edelläkävijöitä Suomessa. Sopimus turvallisuustyöstä sisälsi vaatimuksen turvallisuuden järjestelyistä yrityksen työpaikoilla. Tehtaan johtaja vastaa turvallisuudesta ja sitä varten työnantajan tulee määrätä vastuuhenkilö, turvallisuuspäällikkö. Ensimmäiseksi turvallisuuspäälliköksi nimettiin DI Reijo Mokka, joka hoiti tehtävää otona. Toiseksi oli tehtaalta perustettava turvallisuustoimikunta, jossa olivat edustajat kustakin henkilöstöryhmästä. Edustus jakaantui: johtoa edusti 2 henkilöä, työnjohtoa 2 ja työntekijöitä 4 eri työntekijäryhmistä.

Kaavio turvallisuustoiminnasta Pekema Oy:ssä v. 1971

Suojaimet ja turvallisuuskilvet

Suojavälineiden valinnasta ja hankinnasta tuli monivuotinen urakka, joka tuskin on vieläkään valmis. Pekeman ensimmäiset henkilöt kulkivat rakennustyömaalla omissa työvaatteissaan, kuka kulki haa-lareissa kuka puku päällä. Päässään hänellä oli UPO:n valkoinen tai sininen kypärä, kun taas ranskalaisella tai saksalaisella asentajalla oli turvakengät ja alumiininen kypärä.

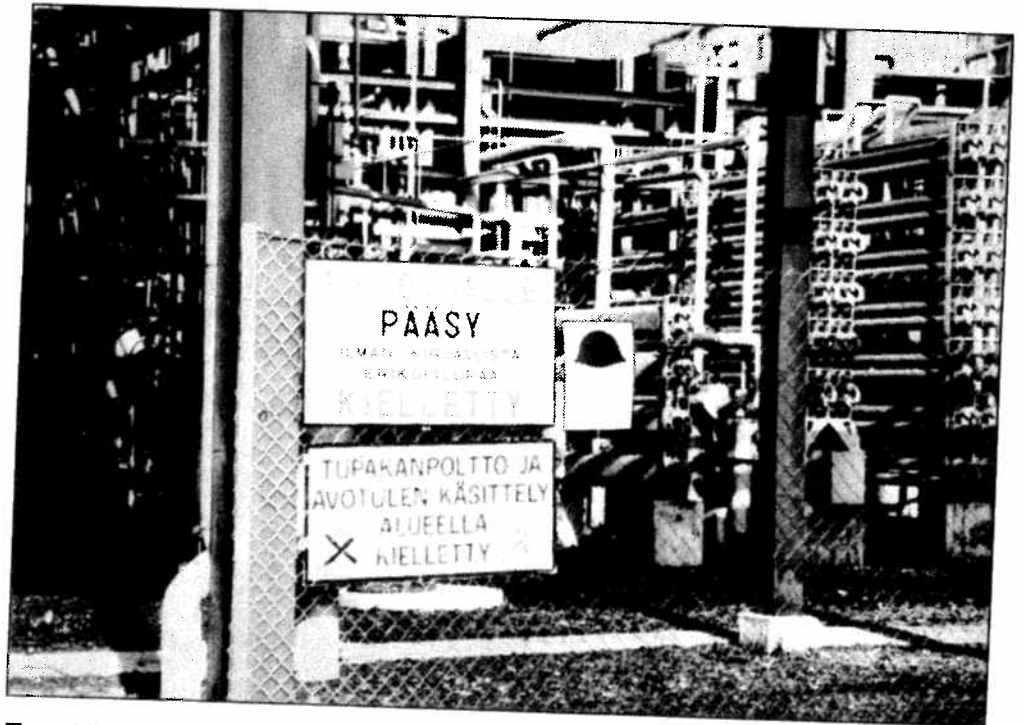
Ennen turvallisuustoimikunnan kokoontumista oli päätetty, että tehtaalla työskentelevillä tulee alueella liikkueessaan ja työskennellessään olla suojakypärä: prosessimiehillä oranssinen, korjaamon miehillä sininen ja työnjohtajilla sekä insinöörikunnalla valkoinen. Kypärästä tuli myös jonkinasteinen status-symboli, joten sen käyttö omaksuttiin melko pian. Urakoitsijoiden miehille ja erikoisesti hitsareille kypärän käyttö oli vastenmielistä. Prosessien käynnistyksen aikoihin sen käyttö oli pakollista aidatun alueen sisällä. Tähänkin sitten totuttiin jopa niin, että olo tuntui jotenkin alastomalta, jos joutui alueelle ilman kypärää.

Muutaman vuoden kuluttua kunnossapidon asentaja näytti jo toiselta: sininen kypärä päässä, otsalla tai taskussa suojalasit, siniset kokohaalarit päällä ja jalassa puolivartisten ruskeat Sievin turvasaappaat. Usein työ vaati kasvoille suodattimella varustetun kokonaamarin (Kemiran RIVA). Kädessään hänellä oli nahkaiset ja osin kankaiset työsormikkaat, joiden valmistusmaa löytyi kaukaa idästä.

Pekeman rakentamisvuonna olivat turvallisuuskilvet varsin kirjavia ja sekalaisia niin kooltaan kuin sanomaltaan. Niinpä meidän oli suunniteltava meille sopivat kilvet, joiden tarve kasvoi tehtaan valmistamisen myötä. Periaatteena pidettiin, että kullakin osastolla yritetään selviytyä mahdollisimman pienellä kilpimäärällä. Kaikkien sisäänajo-väylien kohdalle laitettiin isot "TULENTEKO JA AVOTULEN KIELTO" -kilvet.

Gradosa-suojalasit valittiin kunnossapidon silmäsuojaimiksi.

Turvakilpiä LDPE:n aidassa.
Alimmainen kilpi on Pekeman käyttöön suunniteltu.

Turvallisuuskoulutus

Turvallisuustoimikunnan ensimmäisissä kokouksissa ja osin jo ennen niitä Teollisuusvakuutuksen aloitteesta pääpuheenaiheena oli koulutuksen järjestäminen, muunmuassa turvallisuustarkastaja pääsi maassamme ensimmäiselle turvallisuuspäällikkökurssille.

Työturvallisuus sisällytettiin kaikkiin tehtaan järjestämiin koulutus-tilaisuuksiin. Ensimmäiset turvallisuuden peruskurssit, joiden aiheet ja oppitunnit keskitettiin käsittelemään meille tärkeimpiä aiheita, pidettiin tehtaan konttorin luokassa. Järjestelyt hoidettiin yhteistoiminnassa koulutusosaston kanssa ja luennoitsijoiksi pyrittiin saamaan mahdollisimman päteviä alan henkilöitä.

Ammattien tarkastuspiiristä päällikkö luennoi lainsäädännöstä. Teollisuusvakuutuksesta taas kerrottiin tapaturmien ja vahinkojen torjunnasta sekä vakuutusyhtiön roolista. Kemiallisten aineiden ominaisuuksista, vaarallisuudesta ja käsittelystä muodostui ajan mittaan yhä tärkeämpi aihe. Palotorjunnasta luennoi tehtaan palopäällikkö, joka järjesti myös käytännön harjoitukset.

Työturvallisuuden järjestelyistä puhuivat sekä turvallisuuspäällikkö että turvallisuustarkastaja. Johdon edustaja, joka useimmiten oli teknisen osaston johtaja, puhui kurssien päätöstilaisuudessa ja jakoi todistukset. Työntekijöiden ja teknisten liittojen edustajilla oli myös omat luentonsa, jotka käsittelivät pääasiassa työturvallisuuspolitiikkaa ja yhteistoimintaa. Työterveys kuului myös kurssin ohjelmaan ja siitä luennoi tehtaan lääkäri. Myöhemmin myös työpsykologia tuli ohjelmaan.

Aluksi kurssit olivat perinteistä opettaja puhui oppilaat kuuntelivat -linjaa jopa niin, että opettajan innostuttua aiheeseensa häntä oli vaikea saada lopettamaan ohjelmaan merkityssä ajassa. Kurssien oppilaskunta pyrittiin heti alussa saamaan koko tehtaan kattavaksi: johdon edustajat, insinöörit, työnjohto ja työntekijät.

Kurssipaikkana tehtaan tilat olivat sikäli huonot, että oppilailla oli omia kiireitään tehtaalla ja puhelinkin häiritsi. Tästä syystä haluttiin koulutus siirtää kauemmaksi tehtaalta. Joutsan Rantasipissä pidettiin ensimmäinen tällainen kurssi. Luennoitsijoiden valintaa tiukennettiin, mikäli siihen oli mahdollisuus. Mm. uutta työsuojelupiiriä edusti Jyväskylän piirin päällikkö. Kurssin ohjelma noudatti työturvallisuusyhteistyöelimen suositusta. Näin ollen myös peruskurssimme hyväksyttiin "viralliseksi kurssiksi" niin, että kurssin käynyt pääsi työmarkkinaosapuolten järjestämille jatkokursseille.

Ensimmäiset työsuojelun peruskurssit pidettiin Joutsenlammella -70 luvun alussa.

Turvallisuusperuskurssi Pekeman konttorilla

Kursseistamme muodostui myös hyviä yhteishengen kohottamistilaisuuksia ja ryhmätöissä tehtiin paljon valmistelevia ratkaisuehdotuksia omiin pulmakysymyksiin. Yhteistyö kehittyi. Joskus vapaa keskustelu jatkui kämpillä läpi yön - maailmaakin usein jo parannettiin.

Peruskursseja järjestettiin useita Lahden lähellä Messilässä. Kursien vahvuus oli n. 20 - 30 ja oppilaiksi "pääsivät" osastotoimikuntien jäsenet ja turvallisuusasiamiehet. Työsuojeluvaltuutetut ja -tarkastajat kävivät liittojen ja työterveyslaitoksen järjestämällä erikoiskursseilla. Jokavuotiseen koulutussuunnitelmaan kuuluivat työterveyspäivät, joille osallistuivat lähinnä työsuojelutoimikunnan valitsemat edustajat: työsuojelupäällikkö, tarkastaja ja työsuojeluvaltuutetut. Osastotoimikunnat lähettivät usein edustajansa osaston kustantamana näille päiville.

Työturvallisuuden parantamiseen tähtäävä toiminta

Saadakseen työturvallisuustoiminnalle perusteet on suoritettava erilaisia työhygieenisiä mittauksia ja kartoituksia. Näitä ryhdyttiin työsuojelutoimikunnan aloitteesta tekemään vuodesta 1974 alkaen. Ensimmäiseksi ryhdyttiin kartoittamaan tehdasalueen melua. Nesteen jalostamolta Ville Pousi tuli mittareineen ensin kartoittamaan tuotanto-osastojen melua. Myöhemmin jatkettiin Teollisuusvakuutuksen tarkastajan kanssa muilla osastoilla.

Kun samana vuonna Pekemalle nimitettiin Riitta Viinanen ympäristösuojeluinsinööriksi, aloitettiin erilaisten kemiallisten haittatekijöiden kartoitus. Riitta laati eräistä Pekema Oy:n käyttämistä kemikaaleista yhteenvedon, jota hän käytti koulutuksessa ja hänen johdollaan laadituissa turvallisuusohjeissa ja oppaissa.

Tällainen turvallisuusopas sisälsi:

- aineen ominaisuudet
- palovaaran
- terveysvaarat
- ohjeet henkilökohtaisesta suojautumisesta ja
- ensiapuohjeet, jotka oli laadittu yhteistoiminnassa terveysaseman kanssa

Tästä edelleen kehittyivät käyttöturvallisuustiedotteet, jotka myöhemmin koottiin kansioiksi.

Työpaikkakuvauksien teko aloitettiin vuonna 1976. Siinä paneuduttiin olosuhteisiin yksittäisessä työpaikassa ja tehtävässä. Työpaikkakartoituksessa varsinaisen työn teki työryhmä, johon kuuluivat ao. työpaikan työntekijä ja työnjohtaja, työterveyshoitaja, työsuojelutarkastaja ja työnsuojeluvaltuutettu. Koottu aineisto käsiteltiin tarkastusryhmässä, jossa edellämäinittujen lisäksi olivat tehtaan johdon edustaja tarkastettavalta osastolta ja tehtaan lääkäri. Kartoitus tehtiin työterveyslaitoksen laatimalle lomakkeelle ja se allekirjoitettiin. Tämä työ kesti n. 5-7 kk osastoa kohden.

Vaaralliset kaasut

KLOORI tuodaan tehtaalle nestemäisenä säilövaunuissa. Suuren vaaratekijän muodostaa vaunujen tyhjennys. Putkistossa kloori on kaasumaisessa muodossa. Kloorin tuntee kellertävästä väristä ja erittäin ärsyttävästä pistävästä hajusta. Se liikkuu tuulen mukana lähellä maanpintaa ja on myrkyllinen. Sallittu enimmäispitoisuus työilmassa on 1 ppm.

KLOORIVETYKAASUA syntyy VCM-yksikössä. Vaaratilanne voi syntyä ainoastaan prosessivuodon takia. Kaasu muodostaa ilman kosteuden kanssa selvästi näkyvän "höyrypilven" ja on voimakkaasti hapanta silmiä, ihoa ja hengityselimiä ärsyttävää. Sallittu enimmäispitoisuus työilmassa on 5 ppm.

VINYYLKLOORIDI valmistetaan VCM-yksikössä ja käytetään PVC-yksikössä PVC-muovin raaka-aineena. Kaasu on hajultaan makean tuntuista tinnerin hajua muistuttavaa. Nestemäisenä se on voimakas rasvaliutiin. Kaasu aiheuttaa suurina annoksina huikean ja pahoinvointia. Sallittu enimmäispitoisuus toistaiseksi 200 ppm.

DIKLOORIETAANI on välituote valmistettaessa vinyylklooridia. Sen haju on vinyylklooridin kaltainen mutta voimakkaampi, aiheuttaa samanlaisia oireita kuin vinyylklooridi. Enimmäispitoisuus on 50 ppm.

ETEENI on Pekema Oy:n pääraaka-aine, joka tulee putkilinjaa myöten Neste Oy:n eteeniäitokselta. Myrkytön, mutta herkästi syttyvä kaasumaisena. Suurissa pitoisuuksissa huumaava vaikutus. Sallittu enimmäispitoisuus on 1000 ppm.

Aineista ja ensiaputoimista saat lisätietoja Pekema Oy:n työturvallisuus- ja ensiapuohjekirjasta.

Toimintaohjeet kaasuvaaran aikana

Kaasuhälytyksen kuulutuasi toimi seuraavasti:

- Ota selvää mistä tuulee. Tehdasalueella on kolme tuulipussia. Jos et näe niitä, katso tuulen suunta savuista.
- Nouse pois montusta tai kipeä alas telineeltä
- Jos olet tuulen alapuolella, poistu tuuleen nähden poikisuuntaan. Kaasupilvi liikkuu aina tuulen mukana.
- Pyri sisälle rakennukseen, sulje ovet, ikkunat ja tuuletuslaitteet. Kaasut ovat ilmaa raskaampia ja pysyvät näin rakennuksen ulkopuolella.
- Odota rauhallisesti "vaara ohi" -ilmoitusta tai -merkkiä. Useimmissa tapauksissa kaasuvaara menee nopeasti ohi.
- Ajoneuvojen kuljettajien tulee sammuttaa ajoneuvon moottori, radio ja muut kipinöivät kojeet ja poistua kaasupilven tieltä lähimpään rakennukseen. On varmistaut-

duttava kaasuvaaran poistumisesta ennen ajoneuvon käynnistämistä. Epäselvissä tilanteissa otettava yhteyttä Pekema Oy:n henkilökuntaan.

Tehdasalueelle on sijoitettu punaisiin suoja-kaappeihin kaasunaamareita, jotka ovat käytettävissä hätätilanteissa, silloin kun ei ehditä pois kaasupilvestä.

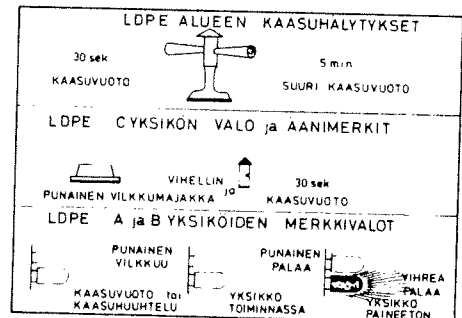
Pelastustoimet kaasuvaaran aikana hoitaa Pekema Oy:n henkilökunta.

Pekema Oy:n alueen ääni- ja valomerkit

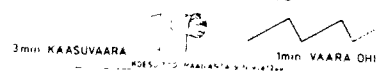
KOKO TEHDASALUEEN HALYTYSMERKIT

5 min KAASUVAARA
*PESU 710 1 574 5 4 410 7 2

PVC ALUEEN KAASUHALYTYS

3 min KAASUVAARA
*PESU 710 1 574 5 4 410 7 2

VCM ja PVC ALUEIDEN MERKKIVALOT

VCM ALUEELLE MENO KIELLETTY

KUN PUNAINEN PALAA

PVC RAKENNUKSIIN MENO KIELLETTY

Turvallisuusohjeita alueella työskenteleville

Kampanjat ja teemapäivät

Työsuojelutoimikunnan tehtäviin kuului myös erilaisten kampanjoiden ja teemapäivien järjestäminen. Näistä mainittakoon:

- silmien suojaaminen

Teemaa esiteltiin filmein, tilastoin ja silmäsuojaesittelyin. Mukana oli aina joku suojainkauppiaista tuotteineen.

- melutorjunta

- käsien ja jalkojen suojaus

- jätteet ja niiden käsittely

Tämä kampanja oli ensimmäisiä puhtaasti ympäristön suojeluaiheisia teemoja. Se hoidettiin pääosin omin voimin Riitta Viinaseen vetämänä.

Turvaoppaan parannettu malli toteutettiin PVC:llä. Siellä laadittiin työntekijöiden taskuun sopiva turvallisuuskortti, jonka toisella puolella olivat ohjeet ensiavun antamisesta ja toisella puolella toimenpiteet hälytys- ja katastrofitilanteessa.

Työsuojelukilpailuilla pyrittiin aktivoimaan osastotoimikuntien toimintaa. Vuoden aikana kilpailtiin eri osastoilla työturvallisuuden edistymisestä, johon kuuluivat arvostelukohteina mm.

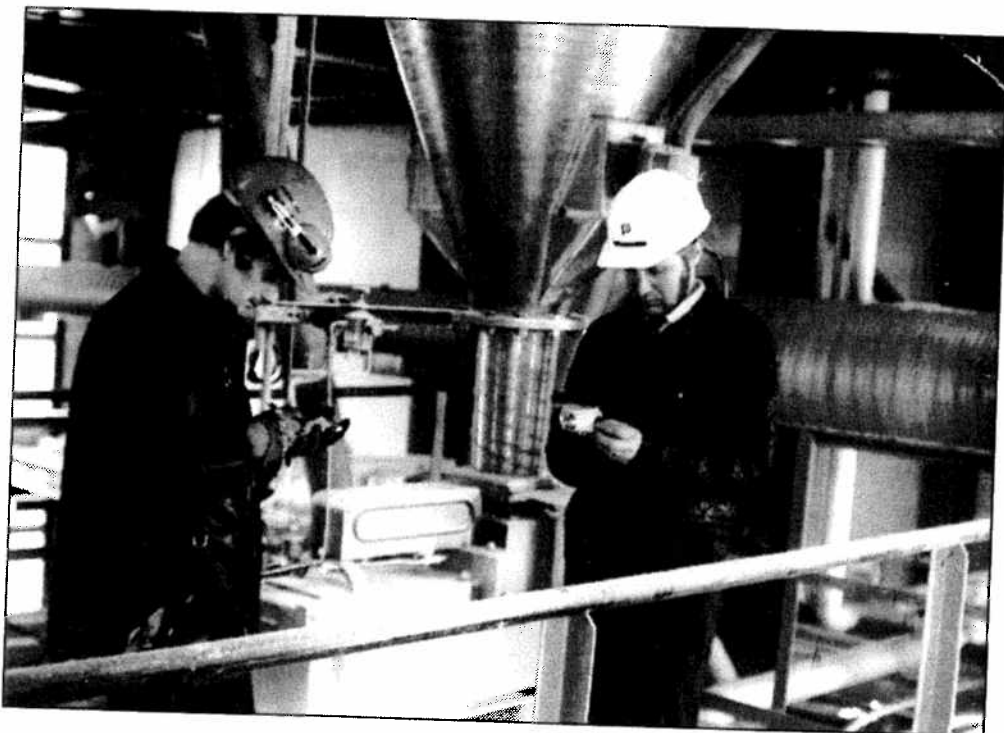
- osastotoimikuntien kokouksien määrä

- tapaturmien määrä

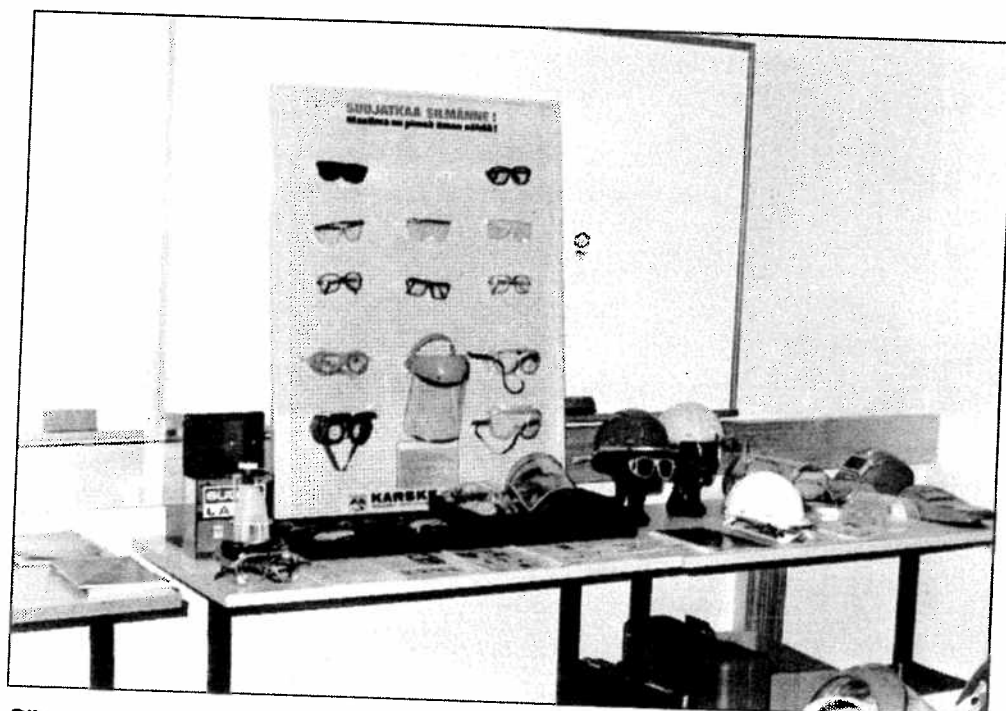
- muut työturvallisuutta edistävät toiminnot

Kilpailusta muodostui erittäin tiukka. Palkintoina jaettiin mm. kuusi kiikaria, joiden saajat valittiin osaston henkilöistä arvalla.

Katastrofi- ja ensiapuharjoituksilla oli aina tärkeä merkitys koko tehtaan turvallisuuden kannalta. Niitä järjestettiin usein ensiapukursien yhteydessä eri työpaikoilla ja osastoilla.

Kauko Korttesluoma ja ins. Dahlqvist Teollisuusvakuutuksesta melua mittaamassa.

Silmäsuojain-kampanjan yhteydessä järjestettiin suojaainesittely.

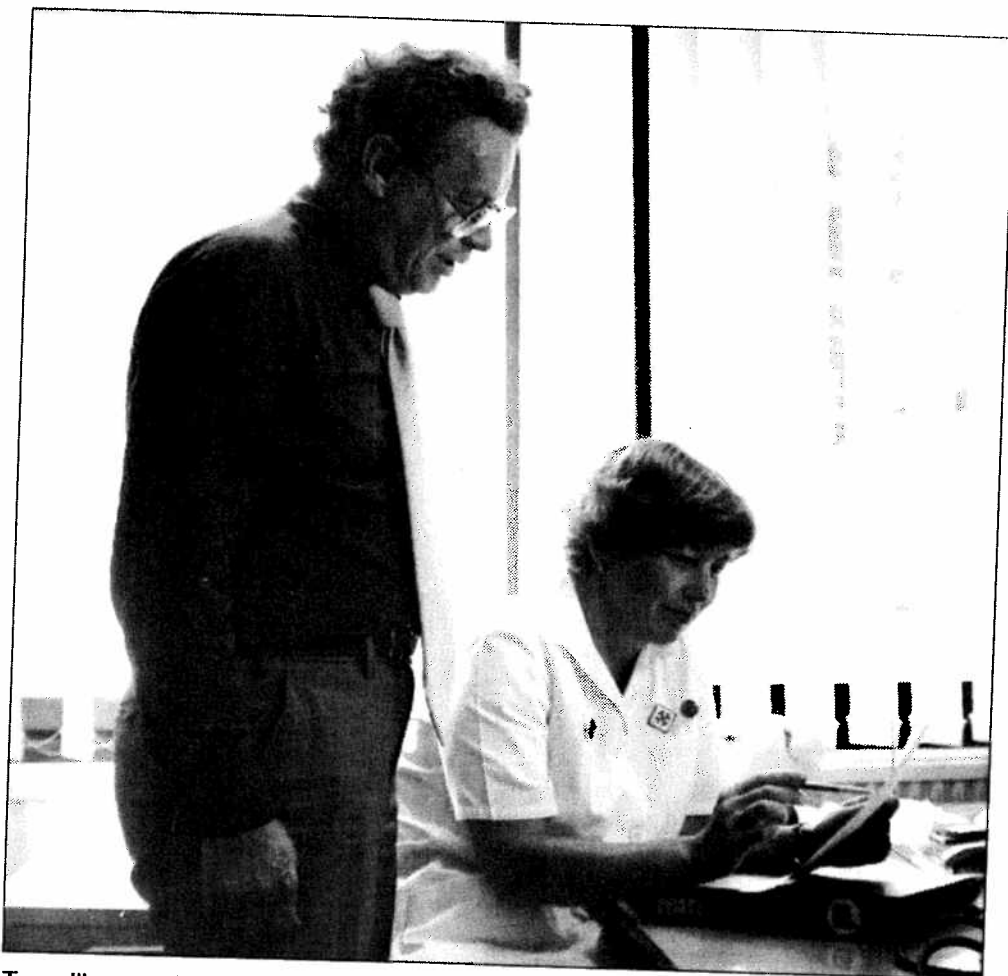
Työtapaturmat

Työtapaturmia sattui tarkasteltavana aikana lukumääräisesti melko paljon. Vaikeusasteeltaan ne olivat kuitenkin lieviä, sillä keskimäärin ne aiheuttivat viikon poissaolon. Vakavin pekemalaisille sattunut onnettomuus tapahtui Stymerin risteyksessä, jossa kaksi korjaamon miestä kuoli ajettuaan lumisohjossa hiekka-auton eteen. Tapaturmien tutkimiseen kiinnitettiin jo heti alusta pitäen huomiota. Vähäisetkin tapaturmat tutkittiin, sillä tämä oli yksi tie löytää turvallisemmat työtavat. Vähänkin vaikeammassa tapauksissa muodostettiin tutkintaryhmä, joka tutki tapauksen tarkasti. Tapaturmista laadittiin vuosittain tarkat yhteenvedot ja tehtiin tapaturmatilasto, jossa oli lueteltu erilaiset tapaturmat osastoittain. Työmatkaturmilla oli oma sarakkeensa tässä tilastossa.

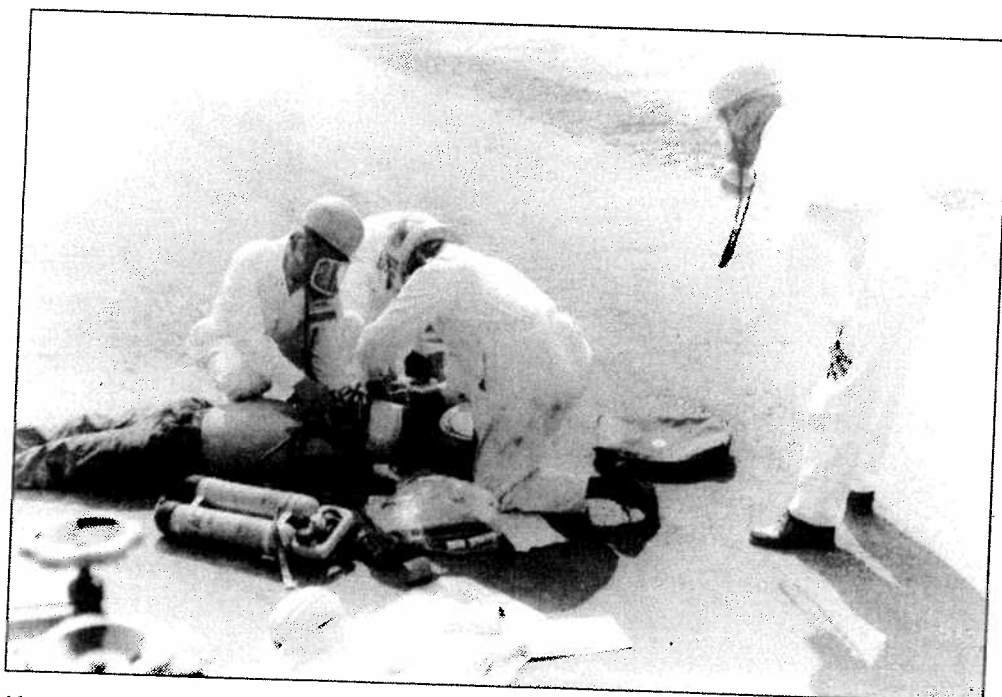
Yhteenveto

Yhteenvetona tältä tarkasteltavalta ajalta voidaan lyhyesti todeta, että kun vuonna 1974 hyväksyttiin uusi työsuojelulaki, ei Pekemalla tarvinnut tehdä mitään suurempia järjestelyjä työsuojelutoimikunnassa. Ne oli jo toteutettu. Selvää oli, että lainkirjain pyrittiin täyttämään. Monessa asiassa oli tehty ja tehtiin enemmän kuin laki vaati.

Työsuojeluvaltuutettujen astuttua mukaan turvallisuustyöhön pelättiin sen hankaloittavan työsuojelutoimintaa. Pekeman kohdalta ja työsuojelutarkastajan kannalta katsottuna siirtymävaihe sujui melko kitkattomasti ja työsuojelun painopiste siirtyi selvästi lähemmäksi työpaikkoja. Alkuinnostuksen laannuttua toiminta hakeutui uomiinsa. Lähestyttäessä 80-lukua oli osastotoimikuntienkin toimintaa pitänyt vähän piristää. Uskon tämän paljon johtuneen siitä, että alkuinnostus ja uutuuden viehäytys alkoivat muodostua rutiiniksi -työsuojelu oli tullut jokapäiväiseksi toiminnaksi.

Turvallisuustarkastaja ja työterveyshoitaja Inger Örnholm tutkivat tapaturmatilastoa.

Katastrofi- ja ensiapuharjoitukset.
Kloorin purkauspaikalla kloorivuototilanteessa.